

Újfolyam

40. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2008. szeptember

**„HA A GYÖKÉR SZENT,
AZ ÁGAK IS AZOK.”**

(RÓM 11, 16)

Megnyílt az óvodánk!

Csipkebokor

„Látta Mózes, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el...”
(2Mózes 3,2)

Lassan mindenki megtanulja a Fasorban, hogy új óvodánk a „Csipkebokor” nevet kapta. Az égő csipkebokor története már Szabó Imre lelkipásztort is megihlette. Így került a fasori pecsétre is ez a kép.

Tudjuk, hogy a pusztában nyáját őrző Mózes figyelmét ragadta meg Isten, amikor meggyújtotta a csipkebokrot. Futótűz gyakori volt azon a csontszáraz vidéken, de az, hogy a csipkebokor mégsem égett el, már rendkívüli csodát jelentett. Mózes oda is ment, Isten megszólította és elhívta egy nagy szolgálatra. Küldetése az egyiptomi rabságból a sánylódnő népe kiszabadítására szólt. El-

képzeltetlen volt a világ akkori legnagyobb urától, a fáraótól „elkérni” az ingyenmunkát adó rabszolganépet, mégis megtörtént a szabadítás csodája.

Az égő csipkebokor azóta is Isten küldetésre hívó és szabadítást előkészítő szeretetének a jele.

– De hiszen nem vagyunk mi rabok, rabszolgák meg egyáltalán nem – mondhatja bárki közülünk. – Valóban? Nem élünk sokféle módon kiszolgáltatott „rabságban”? Nem vagyunk a bűn foglyai?

Fóton történt, hogy a Gyermekvárosból egy kislány azt mondta nekem bizalmasan: –

A Juliannában elindult a 7. osztály!

A Csipkebokor óvoda jó alapot nyújthat iskoláknak, a Juliannának, ahová bizonyára sok ovisunk fog majd jelentkezni, és itt fogja általános iskolai tanulmányait megkezdeni. Nagy örömmünk, hogy immár itt is fejezheti be, hiszen a Julianna nyolcosztályos iskolává bővült. Hálás a szívünk, amiért idén 206 diák kezdte meg a tanulmányait és elindulhatott 12 fővel az első 7. osztály.

Fotók: D. M.

Támás bácsi! Én börtönben születtem. (Megtudtam, hogy tényleg így történt. Édesanyja a tököli börtönben szülte őt.) Azt válaszoltam: – Ibolya! Én is! – Igaz, nem a tököli, vagy másik börtönben, de mindnyájan a „bűn börtönében” érkezünk erre a világra. A kis óvadás is rabja már a dacosságának, indulatainak, irigységének, akaratoságának, hisztizésének.

De a Mózes korában történt szabadításnál is nagyobb hírt kaptunk a karácsonyi üzenetben: – Született nektek Szabadító, aki az Úr Krisztus!

Most pedig különlegesen gyűjtotta meg Isten a „csipkebokrot” számunkra. Küldetést adott a gyülekezetnek. 75 kisgyermek és majdnem ugyanennyi család életét szeretné megáldani Jézus Krisztus szabadító kegyelmével. Csoda a számunkra, ahogyan létre hozta Isten a „Csipkebokor Református

Óvodát”! Tüzet gyűjtött és nem égett el szalmalángként, hanem ahogyan Mózes lépésről lépésre megkapta a következő megoldást, átéljük mi is ezt a különleges élményt.

Dicsőítjük az Urat, aki nemcsak a csipkebokrot gyűjtötte meg, és a „Csipkebokor Óvodát” hozta létre, hanem tüzet gyűjtött a szívünkben is és folyamatosan táplálja ezt a tüzet, hogy az Ő lángja, a Szentlélek ereje hordozzon bennünket, kicsiket és nagyokat, míg átéljük az Ő szabadítását és betöltjük küldetésünket.

Ezekkel a gondolatokkal kíván áldást a „Csipkebokor Református Óvoda” kicsinyeinek, családjaiknak és minden munkatársának – szeretettel:

dr. Szabó Mihály
főgondnok

Végh Tamás
lelkipásztor

és a fasori gyülekezet

OVISOKKAL – VASÁRNAP IS

Egy éve a kisebb óvodásokkal külön szolgálói csapat foglalkozik a vasárnap délelőtti istentiszteletek ideje alatt a Julianna iskola tornatermében. A „kisovis” csapat és a rájuk bízott gyermekek együtt élik-élték át vasárnaponként Isten szerető áldását. Az alábbiakban a szolgáltók közül vall néhány ezekről az áldásokról.

Papp Richárd

„Hogy is volt ezzel a Noéval?” – kérdezte tőlem Dávid, miután nyakamban ülve hazafelé tartott a kisovis istentiszteletről. Mint apa azt láttam kisfiamon, hogy azok a bibliai történetek, amelyek eddig nem nagyon keltették fel a figyelmét, egyszerre csak életre keltek benne. A tornaterem tágassága, a barátok jelenléte és a szolgáltók által előadott, elbábozott és a gyerekekkel közösen eljátszott szentírási jelenetek lehetővé tették Dávidnak is, hogy átélje a Biblia üzenetét. Isten Igéje élményként fogant meg fiam lelkében és gondolataiban, hiszen az elmúlt év folyamán többek között ott utazott Noé bárkájában, harcolt Góliáttal, és ott volt az orozslánok vermében mint Dániel próféta. És mint szolgáltó, fiammal, barátaimmal, testvéreim gyermekeivel és szolgáltótársaimmal együtt én is ott lehettem a bárkában vagy a babilóniai veremben.

Átélni azt, ami mindannyiunkat összeköt – a három-négy éveseket is a felnőttekkel – különleges helyet foglal el számomra az Úr csodái között. Végül magam is megtapasztalhattam az Úr Igéjének élő valóságát, ahogy láttam azt, hogyan fogadják és élik át az Igét a kisgyermekek: „*Bizony, mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába.*” (Mt 18,3)

Pauler Péter

A kisovis csoport létrejötte az Úr terve volt, még mielőtt mi láttuk volna. A gyerekek sokasodása Nyikos Vikit arra sarkalta, hogy egy új csoport beindításával bombázza a gyülekezet vezetőségét, szolgáltó tagjait. Az Úr elvégezte végül mindenki szívében, hogy a szolgálat beinduljon, és áldott találkozóvá váljon Jézus Krisztus és a szolgálatban résztvevő felnőttek, gyerekek között. Az Ige a Lélek által még

az izgó-mozgó 3-4 éves gyerekeket is csendre és figyelemre vezette. Nekem ez volt a legnagyobb élményem. A bibliai történetek kapcsán a szinte folyton fegyelmezésre szoruló gyermekek is nyitott szájjal, és szépen ülve hallgatták az Igét. Akik pedig addig nem szerettek járni templomba azok már várták a vasárnapot. A feleségemmel való közös szolgálat, készülés meggazdagította a házasságunkat.

Gurzó Móni:

Szülőként a legnagyobb élményem az volt, amikor Józsika azzal jött haza a templomból, hogy ő érzi, hogy új szívet kapott, és azóta is hallok tőle, hogy Jézus a legjobb barátja. Úgy gondolom, Isten csodálatos munkája az, hogy megáldotta az alkalmakat, és hogy a gyermekekben nem annyira a halott történetek, mint inkább a történetek üzenete, Jézus hatalmas volta az, ami megragadt. Résztvevőként is azt éltem át, hogy Isten mennyire megáldja, ha az Igéjét hirdetik, és nem csak az Ige hallgatóját, hanem azt is, aki hirdeti. Nagy örömöm volt a gyerekeknek Pál megtérése kapcsán arról beszélni, mekkora az Úr Jézus, és élmény volt átélni, hogy mennyire jó ezt másoknak is elmondani!

Sebestyénné Angyal Helga:

Hálás vagyok Istennek, hogy hétről hétre gyerekeket bízott ránk. Miközben tanítottuk őket, mi is formálódtunk az Ige által.

Martinecz Márta:

Beszélhetnék arról, hogy milyen sokat fejlődtek a gyerekek ez alatt a néhány hónap alatt... Fejlődtek is Isten kegyelméből. Helyette inkább azt tudom elmondani, hogy nekünk milyen nagy örömet okozott a velük való foglalkozás. Jó volt látni őket, ahogy örömmel jöttek, tudták a helyüket, megtanulták az énekeket. Jó volt készíteni nagy rajzokat csomagolópapírra, amit továbbrajzoltak vagy megcsodáltak. Felejthetetlen számomra Zákeus vendégsége, ahogy az aktuális „Zákeus” örömmel vendégelte meg Jézust, és tanítványait és kétszer is elhívta őket „szállásra”. Jó volt őket imádságra tanítani, és jó volt hallani a kérdésüket: „Ilyen nagy Jézus?” És jó volt látni a fiamat is segítőként, ahogy rajta csüngtek a gyerekek, és arcán a semmi más-hoz nem hasonlítható örömet.

Az Úr áldja meg a kicsinyek további alkalmait, és szeretettel várjuk a most érkező csoportot.

SZOMBAT-NEGYEDÉV

Őszi három hónap a vezető lelkipásztor nélkül

Szeptember 1-jétől november 30-ig szolgálati szabadságon leszek. Valaki megkérdezte, amikor erről hallott: – Ki volt az az őrült, aki téged három hónapra elküld a Faszorból? – El kellett magyaráznom neki, miről is van szó.

Egyházmegyénkben egy jó kezdeményezés született. A gyülekezeti lelkipásztorok hétvékenként megtehetik, hogy fél év szabadságra mennek. Pihennek, olvasnak, tanulnak – nincs kötelező feladatuk, és megkapják fizetésüket. Az egyházmegye erre az időre biztosít helyettesítő lelkészt. A cél az, hogy megpihenve, regenerálódva kerüljön vissza a lelkipásztor gyülekezetébe. „Szombat-félévnek” nevezzük ezt a gyakorlatot, a bibliai „szombatév” elnevezés után, amely hétvé-

ként megpihenés, megújulás éve volt, még a földet is pihentetni kellett, hogy utána jobb állapotban legyen.

Nem kötelező elmenni, de én magam – számos lelkésztársammal együtt – örömmel vettem ezt a lehetőséget. Azzal a kikötéssel, hogy nem fél évre, csak negyed évre vállalkozom. Fél év a fasori gyülekezetnek és nekem is nagyon sok lenne, hogy annyi ideig ne liüktessem együtt az életünk.

Én leszek az új gyakorlat próbaembere. A lelkésztársak kíváncsian várják a tapasztalatokat. Megvallom, én is kíváncsi vagyok, mit lehet ezzel az új lehetőséggel kezdeni.

Két beosztott lelkészünk, Lőrinczi Hunor és Pataki András, valamint a nyugdíjas, de aktív szolgatársunk Mezey Tibor mellé Szenes

Tamás egyházmegyei lelkész érkezik. Dr. Füzési Zoltán rákoscsabai lelkipásztort kértém meg a vezető lelkési helyettesítésre. Egy-egy vasárnap de. ígehirdetést vállalt Cseri Kálmán és Sipos Álmos is. A holland missziós Marco testvérünk október–november hónapokban nyolc szerda esti alkalmon szolgál.

Bizonyos vagyok benne, hogy a lelkipásztorok és a gyülekezeti csoportok vezetői a három hónap alatt minden szolgálatot értékesen ellátnak. A gondnoki kar és a presbitérium a gyülekezet ügyeit zökkenőmentesen hordozza. Izgalommal gondolok az új óvoda indulására. Ha a három hónap alatt – a szabályok szerint – el is kell távoznom a gyülekezetből, és nem szabad szolgálatot végezni, azt nem tudom megállni, hogy be ne nézzek az óvodába.

Mire használom a kapott időt? – Imádságos szívvel tervezetek, amelyekről majd visszatérésem után beszámolok. Mindenestre pihenek, idős szüleinket gyámolítjuk, felfrissítem a szolgálati évek alatt elhanyagolt családi kapcsolatokat, olvasok, távolabbról – „madártávlatból” – átgondolom gyülekezetünk életmenetét, a további feladatokat. Kérem a gyülekezet megértését és támogatását. Megígérem, hogy naponkénti imádságban „hordozzuk” feleségemmel együtt a testvéreket, a gyülekezetet.

Ha valaki megkérdezi: Elment Végh Tamás lelkész a gyülekezetből? – válaszolják azt, hogy csak erőt gyűjt a további folytatásra. Isten ide állított, itt is maradok. Hiszem, hogy még sok szép feladatot bíz ránk itt, a Fasorban, amelyekben közösen építhetjük Isten országát.

A Jó Pásztor megőrző szeretetébe ajánlom a gyülekezetet. Isten áldja meg a Testvéreket – az adventi viszontlátásig is!

Szeretettel, köszöntéssel:

Végh Tamás lelkipásztor

Túrmezei Erzsébet

Ha nem teszek semmit sem

*Most nem sietek,
most nem rohanok,
most nem tervezek,
most nem akarok,
most nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.*

*Most megnyugoszom,
most elpihenek
békén, szabadon,
mint gyenge gyerek,
és nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.*

*S míg ölel a fény
és ölel a csend,
és árad belém,
és újjáteremt,
míg nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten,*

*új gyümölcs terem,
másoknak terem,
érik csendesen
erő, győzelem...
ha nem teszek semmit sem,
csak engedem, hogy szeressen az Isten.*

Közös csendes hét a papendrechtli gyülekezet tagjaival

LESZ FOLYTATÁS!

A hollandiai Papendrechtben levő református gyülekezettel (Hervormde Gemeente van Papendrecht) immár 10-11 éve van a fasori gyülekezetnek kapcsolata.

Ez a kapcsolat az első hét évben főként a holland gyülekezet Kelet-Európai Missziói Bizottságának látogatását, és gyülekezetünk anyagi támogatását jelentette.

A kapcsolatot személyesen tartó Somogyi lelkész házaspár távozása után 2005-ben mindkét gyülekezetben felmerült a „hogyan tovább” kérdése. Megláttuk és ki tudtuk mondani, hogy a két gyülekezet (képviselői) megismerték annyira egymást és az Úrnak a gyülekezetekben végzett munkáját, hogy a közöttünk levő kapcsolatnak az Úr szerinti módon kell tovább fejlődnie, elhagyva az addigi anyagi támogató-látogató kapcsolatot. Ezt a fejlődést pedig a közös igetannulmányozásban, imádságban lehet megtapasztalni.

Így javasolhattuk 2005 őszén, hogy a fasori és a papendrechtli gyülekezet tartson közös csendes

hetet. Az első közös igetannulmányozó alkalomra a holland testvérek meghívása alapján Papendrechtben került sor 2006 júniusában. Ezen a héten gyülekezetünk 26 tagja vehetett részt. A holland testvérek számára érzékelhető közelségbe kerültek az egy héten át folytatott igetannulmányozás áldásai. (El kell mondanunk, hogy holland testvéreink gyülekezetében 12-15 házi bibliakör működik, egyenként 15-20 fővel. A csoport tagjai 3 hetente más-más résztvevőnél összegyűlve tanulmányozzák Isten Igéjét, de a magyarországi élő hitű gyülekezetekben

„Imával kezdtük az utazásunkat. Eindhovenből direkt járáttal repültünk Budapestre. Volt egy kis elakadás, mivel Bep Schrödernek be volt gipszelve a lába, de tolokocsival sikerült eljutnia a repülőig.”

„A bibliaóra este 8 óráig tartott, utána tudtunk még kicsit beszélgetni. Minden programrész között volt tíz perc szünet. Olyankor kint álltunk/ültünk a teraszon. Minden nap szép időnk volt. Úgy éreztük, ez az Úr áldása volt.”

„A fasori önkéntesek szerveztek mindent. Nagy terhet vettek le a konyhásokról. Az ellátás nagyon jó volt. Napközben lehetett sétálni a szép, dombos környéken. Megtanulták, hogy a hollandok sokat kávéznak. Sok saját készítésű tortát és süteményt is ettünk – magyar receptek alapján.”

„Utána kell gondolnunk, hogyan éljük a mindennapjainkat, milyen nevelésben részesülünk, és miket tervezünk. ”

„Sokat beszélgettünk és imádkoztunk, dicsőítettük a mi Urunkat, Jézust. A nyelv nehézkes volt, de a nap végére javult.”

(Részletek Riet Bezemer holland testvérünk beszámolójából, amely a papendrechtii gyülekezet honlapjára készült.)

gyakorolt csendes hét formája nem volt ismert előttük.)

A közös csendes hét végén gyülekezettünk főgondnoka, dr. Szabó Mihály adhatta át a meghívásunkat a papendrechtii gyülekezet számára a második közös hétre, mert nyilvánvaló lett, hogy a gyülekezeteink között felépült lelki kapcsolatot folytatnunk kell.

A papendrechtiek 2007 őszén jelezték, hogy meghívásunk alapján 2008 nyarán készülnék egy csoporttal ellátogatni hozzánk a második közös csendes hétre. A hetet a Magyar Belmissziói Szolgálat segítségével Biatorbágyon, a szolgálat telepén tudtuk megtartani ez év június 9–13. (hétfő–péntek) között. A papendrechtii gyülekezetből hat férfi testvér, öt idősebb özvegyasszony testvér és egy házaspár érkezett hozzánk. A fasori gyülekezetből 20 fő vett ezen a héten részt.

A héten Végh Tamás lelkipásztor, Cselényi László (a Belmissziós Szolgálat vezetője), Marco de Leeuw van Weenen (a Nagyvárad téri gyülekezet presbitere), Hans

Maas (a holland gyülekezet végzős teológusa) végezték az igei szolgálatot, a következők szerint :

Délelőtti sorozat (Cselényi László):

Az oltárok,

melyeket Ábrahám életútján épített :

1. Oltár az Úrnak, aki megjelent neki (1Móz 12,7)
2. Oltár az Úrnak, akit segítségül hívott (1Móz 12,8)
3. Oltár az Úrnak, élete csődje után (1Móz 13,4)
4. Oltár az Úrnak, aki megújítja Ábrahámot (1Móz 13,18)
5. Oltár az Úrnak, aki mindent kérhet tőlem (1Móz 22,9)

Esti sorozat:

Az egyetlen oltár, amit Isten épített

1. A Golgota „oltára”, a döntés helye (Jn 19,16b–20). Pilátus az oltár előtt (Pilátus, aki nem tudott dönteni, emberfélelem, a karrier kényszere) – Végh Tamás
2. A Golgota „oltára”, a lelepleződés helye (Jn 19,21–22). A farizeusok az oltár előtt (a

„Minden étkezésnél énekeltünk, röviden imádkoztunk mindent a saját nyelvünkön. Ugyanígy tettünk két évvel ezelőtt: kémyelvű énekek, mindenki a saját nyelvén énekelt ugyanarra a dal-
lamra.”

„A csoportbeszélgetésen az alábbi kérdésekről esett szó: Ha problémáid vannak, hogyan jársz el, mástól kérdezel vagy először Istenhez fordulsz? Ha rájössz, hogy eltévedtél, hogy térsz rá a jó útra? Vannak félelmeid mások véleményeitől?”

„Délben Tolnay Lajost hallgattuk a fasori gyülekezetből a házasságról. Jó volt hallani, hogyan segítenek egymásnak a keresztény családok.”

„Az, ami Jézussal történt a kereszten, az előttük történt, de az velünk is megtörténik. Csak röviddel a megtérésünk után érthetjük meg az Ő szenvedését és halálát.”

„Beszéltünk minden üggyről, amelyek a lemondással vannak kapcsolatban és visszatart minket Isten szolgálataitól.”

„Feltűnt, hogy a magyarok milyen őszintén beszélnek a rossz szokásaikról, vétkeikről. A Megváltóhoz menekülnek. Nyíltan beszéltek a hitükről. Mi, hollandok általában nem vagyunk ennyire őszinték.”

fariezusok, akik a maguk igazát akarták ott is igazolni) – Hans Maas

3. A Golgota „oltára”, a rablás helye (Jn 19-23-24). A katonák az oltár előtt (a katonák, akik mindenben a maguk hasznát keresik) – Marco de Leeuw van Weenen

4. A Golgota „oltára”, a Jézus szavának való engedelmesség helye (Jn 19,25–27). János az oltár előtt (János, aki engedelmeskedni akar, bármit is kér az Úr tőle) – Hans Maas

5. A Golgota „oltára”, ahol minden elvé-

geztetett (Jn 19,28–30). Ma Te vagy az oltár előtt (Úrvacsora előtt) – Végh Tamás

A hét során három délután a mindkét gyülekezetet érintő és érdeklő kérdésekről hangzottak el előadások, amelyeket beszélgetések követtek. Hit és politika címmel Gert Vortsteveld tartott beszámolót a hollandiai helyzetről, amely után a hazai viszonyokat és annak történelmi háttérét Devich Márton mutatta be. Dr. Tolnay Lajos a református házassággyógyozásról, gyülekezeti gyakorlatunkról tartott előadást. A holland gyülekezetből Hubert Katz az iskola és a gyülekezeti nevelés kapcsolatáról számolt be.

A délelőtti beszélgetéseken az Ige személyes kérdéseit, üzeneteit vitathattuk meg kis csoportokban. A három csoport közül egyben angol nyelven, a másik kettőben tolmácsok segítségével folytatott a beszélgetés. A tolmácsolást Marco és Holné Hajdú Éva Emese végezték. A csoportokban egyre jobban meg tudtunk nyílni egymás előtt. Megtapasztaltuk, hogy a Biblia tanulmányozása során az Úr nem igei

Hans Maas hirdeti az Igét, mellette Marco de Leeuw van Weenen

ismeretet akar csupán velünk közölni, hanem most is személyesen tőlünk kérdez, bennünket int meg, és akar egyen egyenként tovább vezetni a hitben és a szolgálatban való növekedésben.

A hetet lezáró péntek délutáni úrvacsorai alkalom után visszajöttünk Budapestre, a fasori templomba. Bemutattuk a vendégeknek a templom épületét és az akkor még kialakítás alatti óvodát. A vendégek étkeztetését és elszállásolását gyülekezeti családok vállalták. Holland testvéreink szombaton a Parlament épületét nézhatték meg, majd a Dunakanyarba, Visegrádra és Szentendrére kirándultunk velük. Vacsorára a Julianna iskola éttermében gyűltünk össze, ahol a programok lebonyolításában segítő gyülekezeti tagok is velünk lehettek. A vasárnapi tanévzáró istentiszteleten Hans Maas végzős teológus hirdette

az Igét. Az istentisztelet után Isten Táborá nyitó alkalmát tartottuk Tahiban. Itt további lehetőség adódott az ismerkedésre és beszélgetésre. Mivel a vendégek csak hétfőn délután utaztak el, így a programba belefért még a Budai Vár rövid bemutatása is. Hálát adunk azért, hogy Isten indítása alapján sok gyülekezeti tag vett részt a csendes hét és az azt követő programok lebonyolításában és a háttérszolgálatokban.

A hét során Isten Igéje közel hozott bennünket egymáshoz a holland testvérekkel. A repülőtéren a búcsúzás az a bizonyosság könnyítette meg, hogy Isten munkálta ki ezeket a személyes és gyülekezeteink közötti örömteli kapcsolatokat. Amit Ő elkezdett, annak – hisszük – folytatása is lesz, és az Úr megadja majd a további találkozások módját és helyét is.

Lux Éva

„Minden kiválóan volt megszervezve, a közlekedés is, Feri saját magát Fast Ferinek (gyors Feri) nevezte. A szervezés jó kezekben volt nála.”

„Minden iskolás a templomban ült, amely tele volt a tanévzáró ünnepség miatt. A tanév véget ért, azokat a diákokat kitüntették, akik a saját korcsoportjukban a legjobbak voltak. Érmeket, okleveleket sőt még serleget is kaptak. Szép lezárása volt ez a csendes hétnek. Urunk nagyon kegyelmes volt velünk.”

„Sokat tanultunk. Nagyszerű volt megérezni, hogy az összefüggések Jézus nevében történnek; közel és távol. Nagyon színes volt ez a csendes hét. A papendrechtli gyülekezeti tagok szívből üdvözölték minket. A Bârkában hálaimával zártuk le a hetet.”

(Részletek Riet Bezemer holland testvérünk beszámolójából, amely a papendrechtli gyülekezet honlapjára készült.)

TAVASZI EVANGÉLIZÁCIÓ

Jézus tanítványai címmel

Különös élményben volt részünk ez év tavaszán, amikor dr. Bustya Dezső erdélyi lelkipásztor evangelizált közöttünk. Már az is különös volt, hogy mindez nem a megszokott időben, ősszel, hanem tavasszal volt. Gyülekezetünk jól bevált rendje szerint mindig ősszel van az evangélizáció, kinek van ideje évente két héten át templomba járni a hétköznapi rohanásában? – gondolták és mondták is sokan. Pedig amikor nagyon nagy a hajtás, akkor még nagyobb szükség van megállásra, mégpedig az Úr előtti megállásra.

Vasárnap délelőtt kezdődött a sorozat Jézus tanítványairól, aztán esténként egy-egy tanítvány élete, elhívása állt előttünk. Nagyon gazdag üzenettel térhettünk haza estéről estére. Mindegyik tanítvány más, mennyi különböző jellem, egyéniség: a hitvalló, a tagadó, a kételkedő, mindenki magára ismerhetett valamelyik vagy mindegyik személyében. Jézus hívta el őket. Mindegyiket egyenként és egyedi módon, ahogyan erről mi is tudnánk beszélni, bizonyosságot tenni, hogy milyen élethelyzetből hívott el bennünket az Úr. Drága találkozások ezek Jézussal. Ezen a héten is erre járt Jézus és hívogatott, ugyanúgy, ahogy kétezer évvel ezelőtt. Amikor hangzik az Ige, mindig hív Jézus magához, először vagy sokadszor talán. Fülöp, Nátánáel, Lévi, Simon, Jakab, János, Tamás és sorolhatnánk a neveket, akik kétezer év óta ráépültünk erre az Alapra.

Hallhattunk arról, hogy jövünk Jézushoz

Bustya Dezső

a régi természettel, mint Lévi, és elmehetünk az újjal, mint Máté. Simon életében láthatjuk a szolgálatunkat, szolgálatunk sikertelenségeit, gyümölcseit. Jakab és János nagyravágyása sem áll messze tőlünk. Amikor félreértjük Isten országát, szükségünk van arra, hogy az Ige helyre tegye bennünk a dolgokat. Hatalomváltásra van szükség. Tamás magatartása is ismerős, nincs ott, amikor Jézus megjelenik a tanítványoknak. De sokan elmaradnak a gyülekezetből, akiknek ott lenne a helyük, akiket Isten ránk bízott! Felelősek vagyunk a másikért...

Jézusnak van kulcsa mindegyik tanítvány szívéhez, Ő nem mond le senkiről, hanem elhívja, formálja és felkészíti az óvít, hogy gyümölcsöt teremjenek. Ő türelmesen vár azokra is, akik most sem ragadták meg a lehetőséget. Pedig a boldogság titka az Úr Jézussal való áldott közösség. Erről szól a Hegyi beszédben Jézus, a boldogságról, amit minden ember keres. Sokan egész életükben hajszolják, keresik a boldogságot, és nem találják meg. Mert a boldogság forrása Jézus, fogadd el Jézust, és boldog ember leszel. Ezzel zárult az esti evangélizáció.

A délelőtti alkalmak az 1Kir. 21,1–19-ből, Nábót szőlőjéről szóltak. Az örökségről, amit nem adhatott el Nábót, a kívánságokról, amik gonosz cselekedetre ösztönözték a királyt és feleségét. A véren szerzett birtokról, amit megszerzett a király, a számadásról, hogy számot kell adni mindenről, és eljön az Úrtól rendelt idő, amikor minden kiderül. Óriási különbség van a megtagadott vagy letagadott bűn között. Mivel „eset” utáni emberek vagyunk, a bűnnek büntetése van, nekünk is számot kell adni az életünkről. Nagy kegyelem, hogy áll a kereszt. Isten elküldte Jézust, hogy ne kelljen meghalni örök halállal, hanem hogy éljünk általa. Ezt az örömhírt hallhattuk egész héten. Ahogyan a 230. énekünkben énekeljük: „Áll a Krisztus szent keresztje, elmúlás és rom felett, Krisztusban beteljesedve látom üdvösségemet.”

A napokban olvastuk a Bibliailvasó kalauz szerint a Márk evangéliumát. Újra rácsodálkoztam, hogy Jézus a szolgálatát ho-

gyan kezdte, mit mondott. *„Bétölt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”* (Márk 1,15)

Egész héten erre hívott mindenkit Jézus a lelkészen keresztül, ezért van értelme tavasz idején is megállni, evangelizálni. Hisszük, hogy voltak, akik ezen a héten találkoztak Jézussal először vagy újból.

Hadd biztasson, sürgessen bennünket Füle Lajos szép verse:

*Siessetek, hamar lejár!
Kegyelme már régóta vár:
Ma még lehet, ma még szabad,
borulj le a kereszt alatt!*

*Elszáll a perc, az életed.
Ma még, ha jössz, elérheted.
Ne késs tovább, ne várj tovább,
ma kérd Atyád bocsánatát!*

Albert Piroksa

Fotó: Berzsák Zoltán

Beszámoló erdélyi utunkról

A fasori gyülekezetből 2008. május 16–21-ig erdélyi kiránduláson vett részt 40 fős csoportunk, s hat nap alatt mintegy 1650 km-t tettünk meg autóbusszal. Az utat Lőrinczi Hunor lelkipásztor tervezte, vezette, s az út során nagy türelemmel és tapintattal, jó tájékoztatással látta el feladatát. A lelki táplálékot Mezey Tibor lelkipásztor szolgáltatta. Minden este – közeledvén szálláshelyünkhöz – félórás áhítatot tartott számunkra az autóbusszban, amelyet közös énekléssel kezdtünk és fejeztünk be. Az igehirdetések témái „stílszerűen” a hegyek voltak, éspedig: a kísértés, a beszéd, a megdicsőülés, a gyötördés, a Golgota és a mennybemenetel hegye.

Az első állomásunk Nagyvárad volt. A rendelkezésre álló három óra alatt megtekintettük a római katolikus székesegyházat, a püspöki palotát, a kanonok sort, a Szt. László-szobrot, valamint az Ady-múzeum előtt Ady Endre szobrát. Ezután a Körös partján sétálva elértük a váradoszi református templomot, ahol a helyi lelkész fogadta csoportunkat. Itt szolgál Tőkés László püspök is, ha Nagyváradon tartózkodik.

Nagyváradot elhagyva – rövid pihenőkel – Tordaszentlászlóra érkeztünk, ahol magánházaknál szálltunk meg, s igen szívélyes fogadtatásban részesültünk.

Másnap Kolozsvárra utaztunk, átkelve a Királyhágón, csodaszép útvonalon, fenyvesekkel borított hegyek között. Először a Házsongárdi temetőben tettünk sétát a kolozsvári levéltár fiatal munkatársának vezetésével. A temetőben számos egyetemi tanár, tudós, költő és művész nyugszik, többek között: Apáczai Csere János, Szenczi Molnár Albert, Krizsa János, Dsida Jenő, Reményik Sándor, Kós Károly. Utána elsétáltunk a főtérre megtekin-

tettük a Szt. Mihály plébániatemplomot, Mátyás király szobrát, amelyet felújítás miatt felállványoztak.

Ezután elsétáltunk Mátyás király szülőházához, majd megnéztük a Farkas utcai református templomot. A templom különlegeségei a reneszánsz szószerék és a faragott padok. Itt van az Apafiak fejedelmi sírja, a sír-emléket Kós Károly készítette.

Továbbutaztunk Segesvárra, felmentünk a várba, a támfalakkal megerősített várfalak és bástyák között egy pohár sör mellett kipihentük fáradalmainkat. A pihenő után továbbutaztunk Székelykeresztúrra, a katolikus egyház által fenntartott szálláshelyre. Vasárnap istentiszteleten vettünk részt, amelyen az esperes úr hirdette az Igét. Utána meghívták kaptunk a gyülekezeti terem kertjébe, ahol az egyik presbiter névnapját ünnepelték, fánkkal kínáltak, és borral koccintottunk a testvéri találkozás örömeire. Elbeszélgettünk, majd a Székely himnuszt elénekelve, elbúcsúztunk. (Egyébként itt töltötte gyermekkorát Lőrinczi Hunor testvérünk.)

Délután Szejkére utaztunk, megtekintettük Orbán Balázs síremlékét, majd Farkaslakán felkerestük Tamási Áron emlékművét, amit Szervátiusz Jenő és Tibor faragott egy hatalmas kvarctömbből. Felmentünk a falu másik végére is, Tamási Áron szülőházához, amely ma múzeum, sok-sok tárgyi em-

lékkel és Zsögödi Nagy Imre kiváló festő rajzaival. Este Székelyudvarhelyen szálltunk meg – két éjszakát itt töltve – a református kollégiumban, s vacsora után sétát tettünk a szinte teljesen magyar város központjában, megtekintve egy szoborparkot, ahol történelmi nagyjaink mellszobrai láthatók, továbbá Orbán Balázs emlékművét, és a felavatásra váró Székely emlékművet.

A következő napon első utunk Parajdra, a sóvidékre vezetett, a csoport egy része lement a sóbányába. Ezután – talán valamennyiünk számára – a legnagyobb élmény következett, átkelés a Görgényi és a Gyergyói havasokon, fenyvesekkel borított hegyek és völgyek között, gyönyörű útvonalon a Gyilkos-tóig. Félórás pihenő után kapaszkodott fel autóbuszunk a Békás-szoros legmagasabb pontjára, ahonnan gyalog sétáltunk le a hegyléc túlsó oldalára. Csodálatos látvány volt a meredek sziklafalak között egy keskeny út, mellette egy gyors folyású patak, amely helyenként hatalmas köveken át zúbog. Ilyenkor áhítat fogja el az embert, hogy milyen csodálatos természeti szépségeket teremtett az Úr. Rövid pihenő után visszatértünk Székelyudvarhelyre.

Kedden Szovátán, a híres fürdő- és üdülöhelyen keresztül Marosvásárhelyre érkez-

tünk, ahol dr Bustya Dezső nagytiszteletű úr fogadott és kalauzolt bennünket. Végigsétáltunk a főtéren, megtekintettük a Kultúrpalotát, a Teleki tékát, a Két Bolyai szobrát, valamint a vártemplomot. A Kultúrpalota színes majolikatetőzete már messziről látszik, lépcsőházában üvegfestményekről Petőfi, Kosuth, Jókai tekint ránk. A palota földszintjén nagy hangversenyterem van, s az épületben található a képzőművészeti múzeum és a vároosi könyvtár. A falakkal és bástyákkal övezett vártemplomban választották 1704-ben II. Rákóczi Ferencet Erdély fejedelmévé. Marosvásárhely után visszatértünk első szálláshelyünkre Tordaszentlászlóra.

Kirándulásunk utolsó napján Körösfő és Bánffyhunad útbajtésével, délután megérkeztünk Budapestre. Körösfőn megnéztük a fallal körülvett református templomot, amelynek nagyon szép kazettás mennyezete, fából faragott hatalmas csillára és szószéke van, a falakat és a padokat pedig művészi kalotaszegi hímezések díszítik.

Befejezésül annyit, hogy nagyon szép és élményekben gazdag utunk volt. Mindenütt szívélyesen és szeretettel fogadtak, szállásainkon bőséges vacsorával vártak, s gazdag reggelivel és úti csomaggal bocsátottak el. Hálás szívvel köszönjük Istennek, hogy csoportunk az út során testvéri közösséggé alakult, s hogy fogta kezünket, velünk volt, és valamennyien egészségesen tértünk haza. Köszönjük az út szervezését az egyházközség vezetőségének, amelyre bizonyára valamilyen szívesen emlékezünk vissza.

Végül egy személyes megjegyzés: alkalom volt három-négy helyi magyar emberrel beszélgetni, s visszaemlékezve Csiha Kálmán püspök úr evangelizációjára, kötelességemnek éreztem, hogy bocsánatot kérjek tőlük 2004. december 5. miatt.

Kádár László

A Farkas utcai templom Kolozsvárott

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

Április 18.: Fiatalok konfirmációi vizsgája

Április 20.: Ifjúsági istentisztelet Lőrinczi Hunor lelkipásztor szolgálatával: „Gazdálkodj okosan!” – I. Pénzügyeinkről címen

Április 22–24.: Végh Tamás lelkipásztor evangélicizációs sorozatot tartott Csillaghegyen

Április 23.: Csépe Andrea misszionárius testvérünk bizonyágtétele a bibliai közösségi órán

Április 27.: Konfirmációi istentisztelet

Május 4.: Anyák napi istentisztelet (de.) és zenés áhítat (du.) dr. Bustya Dezső lelkipásztor szolgálatával

Május 5–9.: Pünkösdi előkészítő és evangélicizációs sorozat dr. Bustya Dezső erdélyi lelkipásztor testvérünk délelőtti és délutáni szolgálatával

Május 10–11.: Pünkösdi ünnep

Május 11.: Az evangélikus templom mellett felavatták a reformációi parkot és emlékművet

Május 17.: Hangversenyt adott templomunkban a Tetraversi fuvolanégyes, Végh Tamás szolgált Igével

Május 18.: Ifjúsági istentisztelet Bölcsföldi András lelkipásztor szolgálatával, „Próbálg meg lazítani!” – A pihenésről és a szórakozásról címmel

Május 31.: IV. fasori kosárlabda-bajnokság

Június 1.: Pataki András Dávid lelkipásztor a biatorbágyi Magyar Belmisszió Szolgálat csendes napján szolgált igehirdetéssel és előadással

Június 1.: Zenés áhítat volt Mezey Tibor ige-szolgálatával, Pálúr János orgonajátékával

Június 9–16.: Papendrechtli holland testvérgyülekezet tagjainak látogatása, jún. 9–13. között csendeshét Biatorbágyon Cselényi László, Hans Maas és Végh Tamás szolgálatával

Június 15.: Hans Maas holland lelkipásztor testvérünk szolgált a juliannás évzáró istentiszteletünkön

Június 15.: Tahi tábornyító családi nap

Június 15.: Ifjúsági istentisztelet Cs. Nagy János budakalászi lelkész szolgálatával, „Gazdálkodj okosan!” – II. Időbeosztásunk címen

Június 18.: Ede Luz és Sipos Gyöngyvér misszionárius házaspár szolgálata a bibliai közösségi órán

Június 28.: Pálúr János orgonahangversenye a Nemzetközi Presbiteri Konferencia keretében, Végh Tamás szolgálatával

Június 29.: A Nemzetközi Presbiteri Konferencia záróistentisztelete zajlott templomunkban, dr. Bölcskei Gusztáv püspök ige-szolgálatával

Június 30.–júl. 5.: Családos hét Tahiban, Végh Tamás fasori és Végh Miklós szolnoki lelkipásztorok szolgálatával

Július 7–12.: Nagyok Kincskereső tábora Tahiban Dévai-Józsa Gábor szolgálatával

Július 14–20.: A Timóteus ifi és a pasaréti Sámuel-kör közös csendes hete Tahiban, Csere Mátyás pasaréti és Pataki András Dávid fasori lelkipásztorok szolgálatával

Július 21–26.: Fiatalkonfirmáltak csendes hete Tahiban Bruckner László és Pataki András Dávid igeszlógalataival

Július 21–26.: A Picifi csendes hete Szarvason, Lőrinczi Hunor és Székely Gábor szolgálatával

Július 27.–augusztus 3.: Honismereti tábor Kőszegen, Mezey Tibor szolgálatával

Augusztus 3–9.: Házaspáros családi hét Nagybörzsönyben dr. Tolnay Lajos, Pálúr János és Pataki András Dávid igeszlógalataival

Augusztus 7.: A japán rádió és televízió kórusának hangversenye volt templomunkban

Augusztus 7.: Pálúr János hangversenyt adott a nagybörzsönyi evangélikus templomban

Augusztus 8.: Végh Tamás igeszlógalata a balatonszárszói ifjúsági konferencián

Augusztus 11–16.: Kicsik Kincskereső tábora, Végh Tamás vezetésével

Augusztus 31.: A Julianna iskola és Csipkebokor óvoda évnnyitó istentisztelete

Szeptember 6.: Tábori hálaadó nap Lőrinczi Hunor fasori és Szénási László tahi lelkipásztor igeszlógalatával

Szeptember 7.: Zenés áhítat Mezey Tibor igeszlógalatával, Pálúr János orgonajátékával

Szeptember 13.: Női csendes nap gyülekezetünkben, dr. Tolnayné Csattos Márta igeszlógalatával

A ZENÉS ÁHÍTATOK és az OKTÓBERI HANGVERSENY MŰSORA

Szeptember 7., vasárnap 17 óra
Négy fejezet a Zsoltárok könyvéből
Mezey Tibor, Pálúr János

Október 5., vasárnap 17 óra
Brahms:

Egy német Requiem a Szentírás szövegével
Erkel Ferenc Vegyes kar
és a Psalterium Hungaricum kórus
Pálúr János

Október 18., szombat 18 óra
Kovalszki Mária zongorakoncertje
Beethoven:

12 variáció Handel Júdás Makkabeus című oratóriumának egy témájára
Bach–Kodály: 3 korálelőjáték
Liszt: Vallée d’Obermann
Beethoven: g-moll szonáta Op.5.No.2.

Közreműködik:

Rohmann Ditta (gordonka)

November 2., vasárnap 17 óra
Debreceni Kollégiumi Kántus
Berkesi Sándor

December 7., vasárnap 17 óra
Orgonazene Adventben
Pálúr János

„Hit nélkül nem tudtam volna megmaradni”

Hosszú évtizedek meghurcoltatása után 1988-ban települt át Marosvásárhelyről családjával Réti Árpád színművész, s Egerben telepedett le, ahol a Gárdonyi Géza Színház társulatához szegődött. A versmondás kamaszkora óta „nagy szerelme”, előadóestjei ismertek és kedveltek nem csak idehaza, hanem a Felvidéken, Kárpátalján, Délvidéken, Ausztriában, s természetesen otthon is, ha hazalátogat Erdélybe. Versmondásával már többször megörvendeztette a fasori gyülekezetet. – A hit ad erőt, hogy átvészeljem a nehézségeket – vallotta meg Réti Árpád, az egri református gyülekezet presbitere.

– Miért döntött úgy húsz éve, hogy elhagyja a szülőföldjét?

– Csaknem lehetetlen néhány mondatban összefoglalni. Hosszú-hosszú évek érzéseit, tapasztalatait, azok egymásra rakódását, s a folyamatot, amely megérlette az elhatározást, nem lehet néhány tómondatban visszaadni. Az áttelepülés életem jelentős döntése volt, talán a legjelentősebb, amely érintette a családomat, az életemet és egész jövőmet. Negyvennyolc éves voltam, tele munkakedvvel, tervekkel, most már nyugdíjas vagyok, s azok a hullámok, amelyek befolyásoltak, mára elcsendesedtek. Erdélyben születtem, és Erdélyben töltöttem el életem jelentős részét, minden oda kötött. Amikor a diktatúra, a magyartalanítási politika, a terror legkeményebb éveiben ismerőseim és barátaim kezdtek kiszállingózni az országból, kezdtek áttelepülni Magyarországra, fennhangon mondtam: én soha. Soha nem juthatok el oda, hogy a szülőföldemet elhagyjam. Nem lehet olyan ok, nem kerülhetek olyan helyzetbe, hogy eljőjek.

– És mégis.

– Igen. A 80-as évek közepén hivatalosan nyújtottam be a kérelmet, nem szóktam,

nem disszidáltam. Nem volt könnyű kivárni az eljárás végét, két évig tartott, 1988. november 20-án hagytuk el Erdélyt a családommal. Megaláztatások során mentem keresztül, naponta kellett szembesülnöm azzal, hogy másodrendű állampolgár vagyok, jogfosztott állapotban élek, nem beszélhetek szabadon az anyanyelvemen, s nem írathatom a gyermekemet olyan iskolába, ahol anyanyelvén tanulhat neki tetsző mesterséget. Olyan országban éltem, ahol örökké figyelték az embert, rajta volt a Securitate szeme. Hosszú időn keresztül határozottan vallottam, nem csaphat meg a kitelepülés szele, szándékaimtól messze áll, hogy elmenjek, hogy megfutamodjak, hogy otthagyjam a közösséget, melyhez tartoztam, de 1985-86-ban a nyomás, a megalázások, a visszautasítások sora kikezdte az egészségemet. Éreztem, örültségeket fogok elkövetni, jobb, ha ettől a családomat megkímélem. Nem gazdasági menekült voltam, az anyagiaknak semmi köze nem volt a lépésemhez.

– Azt tervezte, hogy Kanadába megy...

– Ha nem kaptam volna hivatalos engedélyt, akkor Ausztriából már nem mentem

volna haza, s kérelmeztem volna a tengerentúlra a kivándorlást. Olyan álmokat dédelgettem, hogy majd kanadai magyaroknak szervezek színházat, s tartok irodalmi esteket. Az utolsó csepp a pohárban az volt, amikor a Marosvásárhelyi Nemzeti Színház igazgatója közölte velem, nem mutathatom be fiataloknak a János vitézt. Sem iskolákban, sem másutt. Megtanultam a művet, s másfél éven át vártam, hogy engedélyezzék, erre jött a válasz: nem. Éreztem, itt most már minden szakad, így élni tovább nem lehet. Egy idő után az emberben megtörik a dac. Ragyogóan fogalmazták ezt meg erdélyi származású nagy költőink, köztük Reményik Sándor A templom és iskola című versében. „Ti nem akartok semmi rosszat, Isten a tanútok reá, de nincsen, aki köztetek e szent harcot ne állaná, ehhez Isten mindannyitoknak vitathatatlan jogot ad, ne hagyjátok a templomot, a templomot s az iskolát.” De idézhetnék másokat is, Dzsida Jenőtől Király Lászlón át Kányádi Sándorig.

– A Kányádi Sándor költeményeiből összeállított előadójátékot még Marosvásárhelyről hozta, már akkor is megvolt, s azóta járja vele az országot.

– Magam sem akartam elhinni, hogy ekkor siker lesz. Szkeptikus barátaim óvtak: amikor először jelentkeztem vele a második kerületi művelődési házban, azt mondták, jó, ha 40-50 látogatót vonz. Kétszázötvenen jöttek el, szét kellett húzni a függönyöket, hogy akik nem fértek be, azok is lássanak, halljanak. Jancsó Adrienn is ott volt, gratulált, s meghívott a Várba, az általa szervezett előadó-sorozat egyik vendégéént.

– A színpadi, előadói estek sikere mellett mit tapasztalt a civil életben? Teljesültek a várakozásai?

– Bár az akadályoztatások megszűntek, azáltal hogy szabadon beszélhettem magya-

rul, kiderült, ez nem az a világ, nem olyan világ, mint amilyenre számítottam. Itt is meg kell harcolni, ha magyar akar lenni valaki, vagy vállalni akarja a magyarságát. Nem a mellődöngető magyarkodásról beszélek, hanem arról a tudatról, hogy jó ennek a közösségnek a része lenni. Döbbenet tapasztaltam, s tapasztalom azóta is, hogy az általános kulturális színvonal iszonyú mélységben van. Az emberekben nincs ellenállás, nincs szembefordulás, nincs nemzeti öntudat, elfogadják a butítás rendszerét, az igénytelenség életformáját, s erről még csak nem is tehetnek. Tudom, hogy szerte a világon ez a folyamat zajlik, de engem közelről érint, égeti a tudatomat, a bőrömet, a lelkemet.

– A nehézségek közepette a hit ad erőt?

– Igen. Otthon is templomba járó ember voltam, az egyháznak akkor nagy szerepe volt a fennmaradás, a nyelvörzés, a közösségi tudat erősítésében. A templomban gyűltek össze az emberek. Együtt voltak, s az anyanyelvükön hallgatták az Igét. Isten-kereső ember vagyok, ez a kapaszkodóm, a segítségem. Egerben jelentkeztem a református lelkésznel, aki később elmesélte: amikor megtudta, Erdélyből települtem át, arra gondolt, ez az ember kérni jött valamit, siránkozni fog. Meglepve hallgatta, semmit a világon nem kérek, ehelyett felajánlom a munkámat, a szolgálatot, a tapasztalataimat. A hitélet olyan erőt adott, amelynek segítségével át tudtam vészelné az első éveket. Mert más itt a színházban a játéktípus is. Megrökönyödve hallgattam a rendezőt, aki azt mondta, „Nyomjad a rizsát, nyomjad, nyomjad!” Úgy értette, hogy gyorsan mondjam a szöveget. Közbeszóltam, ha gyorsan mondom, nem érti a közönség. Nem érdekes – felelte – majd a végén lesz egy mondat, azt feldobjuk, s meg fogják érteni. Én ezt nem így tudom – vitakoztam.

A közönség kíváncsi minden egyes szóra, minden egyes kötőszóra is, a mi nyelvünk gyönyörű, miért fosztjuk meg a hallgatóságot, a nézőt, hogy ússzon, hogy tobzódjon, hogy lubickoljon ebben a csodálatos nyelvben. Sok vitám volt az itteni rendezőkkel, volt, aki szeretett, volt, aki mellőzött, s bizony nekem is engedményeket kellett tenni a közös munka érdekében.

- **A fasori templomba hogyan került?**
- Budapesten a VII. kerületben van a

lányom lakása. Télen többnyire itt tartózkodunk. Kerestem egy templomot, ez volt a legközelebb, s csodálatos volt felfedezni, hogy a főváros talán legszebb református temploma. Ami ennél is fontosabb, hogy itt egy gazdag, élő közösség van, több száz ember jön el egyszerű vasárnapokon is, ünnepekkor pedig zsúfolásig tele. Amikor ezt tapasztaltam, azt mondtam, itt a helyem.

Cseke Hajnalka

ÚJ IFICSOPORT

Péntekenként találkozunk

Az idén először gyülekezetünk ingyenes táborát hirdetett Tahiban a tavasszal konfirmált fiataljainknak. Április 27-én 31 fiatal tett konfirmációi fogadalmat templomunkban, közülük csaknem húszan éltek a nyári tábor lehetőségével. A konfirmációi tanfolyamot Végh Tamás lelkipásztor vezette, és Lőrinczi Hunor lelkipásztor volt a segítségére, a nyári tábor vezetője Bruckner László volt, lelkésze pedig Pataki András Dávid. (A jobb oldali képen a fiatalok és a tábor vezetői hálát adva énekelnek a tábor áldásaiért.) Gyülekezetünk nagy öröme a csapat egy új ifjúsági csoportot alkotva együtt marad, és péntekenként találkozik Bruckner László és Pataki András Dávid vezetésével.

„Aki elkezdte bennetek a jó munkát”

Kincskereső táborozásunk örömeiről

Istennek hála, gyülekezetünk Jézus Krisztus ébredő-épülő gyülekezete. Alkalmanként ismeretében, az Ige tükrében azt is megláthatjuk, mennyire imaközösség, bizonyosgató közösség, mennyire diakóniai, illetve lelkipáterközösség ez a keresztyén gyülekezet. A maga szerény lehetőségeivel újságunk is segítség lehet ennek felismerésében. Most is ezen munkálkodunk, amikor a hittanós táborok életére vetünk egy pillantást.

Ez volt a tizenegyedik kincskereső nyarunk – s biztos mondhatjuk: a gyerekek a Lélek által egyengetett ösvényeken érkeznek közeink. Többségük megkeresztelt, református kisdíák, illetve konfirmandus ifjú. A táborozók felét minden évben juliannás tanulók teszik ki. Sokan élő hitben járó családokból jönnek. Olyanok táboroznak velünk, akik vasárnapi iskolai alkalmakra, gyermek-evan-

gélizációkra járnak, akik rendszeres látogatói a gyermek-istentiszteleteknek. Vannak, akik itt találkoznak először az Úr Jézussal – és olyanok is, akik itt adják át a szívüket Őneki.

(A gyermekmegtérések sokkal őszintébbek, mint bármely más korosztály – írja Spurgeon –, kevesebb a visszaeső, és hosszú távon kitartóbbak. Azokról van szó, akik a gyülekezet vigyázó szeme előtt vannak.)

A táborban megvalósított gazdag programok és az Isten Igéje melletti elcsöndesedések, imádságok, beszélgetések, éneklések sorában minden nap megtaláltuk az igazi lelki kincseket. A mögöttünk hagyott közel másfél évtized kincsei közül valók: a szeretet, a hűség, a bizalom, a reménység, a barátság, a bátorság, a békesség, a bölcsesség, az elhívás, a gondoskodás, a hitvallás, az odaadás, az imádkozás, az irgalmasság, a próbatétel, a

szabadság, a tisztaság; Isten Igéje és a Lélek gyümölcse.

Péter apostol életével másodízben foglalkoztunk az idén – ámde azt a folyton nyüzsgő, izgó-mozgó Pétert, akit mindig Jézus közelében láthattunk, más emberként ismerhettük meg, mint tavaly. Most azt figyeltük, mire tekintett Péter, és fokozatosan felfedeztük, hogyan munkálkodott a Lélek őbenne – majd általa. A Kincskereső hét címe

A „nagyok”
Márti néniel

is így hangzik: Péter a misszióban. A mai református kegyességi gyakorlatunkban célszerű megkülönböztetni a missziót az evangélizációtól. Barth Károly nyomán úgy fogalmazhatunk, hogy az evangélizáció az alvó gyülekezet ébresztése: „*Serkenj föl, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog tenéked a Krisztus!*” (Efézus 5,17). A misszió pedig az alvó világ ébresztése a felébredt gyülekezet bizonyágtétele által, „*Mert a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését*” (Róma 8,19). Legyen rá hitünk, hogy ezek a bizonyágtévő lelkek töltekeznek, Isten fiaivá formálódnak gyülekezetünkben, alkalmainkon, csendes heteinken – így a kincskereső táborainkban is!

Az első történetben – „*Nem ismerem Őt!*” – Péter mehtagadta Jézust. Csak önma-

gára nézett: vele mi lesz? Nem látott túl önmagán, szerette a maga életét, s nem látta Jézust. A fordulat akkor következett be, amikor a főpap udvarán Úr Jézusra tekintett: az Ő pillantásában látta meg igazán önmagát. Aranymondásul a 2Timótheus 2,13 Igét választottuk, amelynek üzenete: Isten a mi hűtlenségünk ellenére is szeret bennünket.

„*Szeretsz-e engem?*” – teszi fel Jézus a kérdést a Tibériás-tengernél. Péter itt őszintén önmagára tekintett, és már nem féltette önmagát. A feltámadott Úr visszaállította őt pásztori tisztébe. Az aranymondás Igéje – Ézsaiás 43,18-19 – arra emlékeztet, hogy Jézus szeretete hűséges szeretet. „*Nem tehetjük*” – mondja Péter a főtanács előtt –, s ebben a nagy jelentőségű, nagy sodrású eseménysorban már Jézusra tudott nézni, el tudta felejtetni önmagát, mert betöltötte őt a Szentlélek. Tele volt a szíve örömmel, Jézus szeretetének örömeivel. Az örömhírt, az evangéliumot adta tovább. Ha hitünket megvalljuk, bűneinket megbánjuk, új életet ad a Szabadító. Az aranymondás – 2Korinthus 5,17 – igei üzenete is arra mutat, hogy Jézus Krisztus által új teremtés lehetünk.

A negyedik napon Kornéliusz százados története kapcsán találkozhattunk Péterrel. „*Semmiképpen sem, Uram!*” – mondta, mert először a törvényre nézett. Szeretett volna ugyanis mindenben megfelelni Istennek. Ámde legyőzött, és Jézus által meggyőzött. Meglátta Isten megtisztító hatalmát, és megértette az Ő üzenetét, amely minékünk is szól.

Istennek ugyanis nemcsak a választott népből, hanem minden népből vannak gyermekei. Aranymondásul az 1Timótheus 2,4 Igét választottuk.

Péter kiszabadításának történetére csodálkozhattunk rá az ötödik napon.

„... és kövess engem!” – szólott hozzá Isten angyala ebben az izgalmas szabadítástörténetben. Ő pedig önkéntelenül engedelmeskedett. Az apostol a szabadítóra nézett. Mi is a Szabadítóra tekintünk – miután felismertük, hogy rabok vagyunk, foglyok vagyunk: rab-szolgái a bűnnek. Csak Jézus Krisztus szabadíthat meg valóságosan. Aki Istenre bízta magát, annak sohasem kell csalódnia. Aranymondásunk a János 8,36 igevers volt.

Bizony, ezen a nyáron is megsegített bennünket a mi Urunk. A két turnusba szervezett táborban nyolcvankilenc kincskeresőt bízott reánk – akik közül ötvenketten a Julianna Református Általános Iskola tanulói. A kicsiknél tizenhatan, a nagyoknál tizenketten szolgáltunk. Az azonos tematikát az életkori sajátosságok figyelembe vételével dolgoztuk fel úgy, hogy a csoportos foglalkozást bevezető tanítás előzte meg a nagyoknál – és éneklés mindkét táborban. A reggeli áhítatokban és a délutáni programok megvalósításában szintén voltak eltérések. Így a kicsik izgalmas történeteket hallgattak Dávid király életéről. A nagyok pedig a szívünket, hitünket veszélyeztető hamis nézetekről és azok kivédéséről, elhárításáról tanultak, beszélgettek. Ezt követően szép rendben Jézus Krisztus keresztségéhez járultak, és egy előre elkészített szív formára írva kérésüket, imádságukat, élő Igéjüket hozták oda. Felolvasták, magyarázták azokat; majd a válaszként kapott Igét is felolvasták az egész tábor előtt. Első napon a vezetők, a következő napokon az egyes csoportok tették meg ezt az utat. E megható, fel-emelő, ünnepélyes pillanatok sora formálta az egész táborot. Komolyan vették, készültek rá, utána pedig különvonnulva megbeszélték és imaközösséggel zárták le bizonyágtételüket.

A tábor nagy nyeresége, hogy különö-

sen gazdag forrásokból táplálkozott. Az egyik ilyen forrás a Biblia éve. A kincskeresők is tudták ezt, s úgy „szoríthatták szívükhöz” Bibliájukat, hogy megtalálták benne az őket megszólító Igét, amely formáló erőként munkált tovább őbennük. A kisebbek is szívesen forgatták a Szentírást, a nagyobbak pedig mind jobban eligazodtak az Ószövetség és az Újszövetség könyvei között, bibliaismeretük, szövegértésük szépen fejlődött.

A másik forrás is örömforrás, hiszen a nagyok tábora a Filippi levél lelki vezetése mellett valósította meg programját. Belőle merítettünk a vezetői beszélgetéseken, a tanításokon, a reggeli és az esti áhítatokon – csak úgy, mint az egység megteremtése, a figyelem és a fegyelem megtartása ajándékának el-kérésekor. Megláttuk, hogy tele van az apostol szíve örömmel, és minket is örömmel akar buzdítani. Aztán meghallottuk a jó hírt – és meg is köszöntük –, hogy „*aki elkezdte mibennünk a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézusnak napjára*” (Filippi 1,6). Bizony, nagy ígéret ez és nagy reménység. „Köszönöm néked, Úr Jézus az én búzaszem-életemet! Hiszem: megáldod azt, és adsz növekedést nap mint nap. Kérlek, így tégy engem további áldások forrásává környezetemben!” Szívformán írott imádságomra szívemig érő választ kaptam: „*Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és az Isten is őbenne*” (1János 4,16). Ámen!

Dévai-Józsa Gábor

Ifjseink zenélnek

BÖRZSÖNYI LEPÉNY

A nagybörsönyi családok hetek minden évben várva várt finomsága a helyben süített börsönyi lepény: tojásos, tejfölös krémmel megkent kelt tészta, tetején pirított szalonakockák.

Lássuk hát, miből is állt össze idén az ízletes börsönyi lepény!

Először is elszántság: Merjünk-e elindulni egy négy és fél hónapos, amúgy jó kedélyű kisbabával táborozni? A mérleg nyelve már kimozdulni látszott a nem felé, amikor nagyobb gyerekeinknél is puhatólózni kezdtünk: Mi lenne, ha idén mégse mennénk? Igaz, hogy mindannyian jól éreztük magunkat, de már kétszer voltunk... A két szemrehányó szempár és a méltatlankodó hangsúlyllyal nekünk szegezett kérdés: „Akkor nem fogunk patakozni???” – visszabillentette a mérleg nyelvét, és ezen felbátorodva kiadtuk a jelszót: Pakolás!

TÉSZTA

Másodszor, a tészta, amely többféle alapanyagból állt össze: Reggeli gondolatébresztőként Pálúr János választott egy-egy fogalmat (boldogság, irigység, szeretetehség, megelégedettség, idő), majd néhány mondatban bravúrosan összefoglalta, mit tanít ezekről a Biblia.

Délelőttöknként Tolnay Lajos előadását hallgattuk az életátadásról, elhívásról és küldetésről. Hat ember és Jézus életének egy-egy epizódján keresztül Isten elhívásának különböző oldalait néztük meg. Isten megérinthei elhívottjainak gyenge, megsebzett pontját, így téve képessé őket a szolgálatra (Jeremiás); felelős döntéseinken keresztül életünk átadása is előmozdíthatja Isten tervének megvalósulását (Ruth); egyéni elhívásunkon túl mint házaspár is kaphatunk Istentől küldetést, mint például Akvila és Priscilla, akik az evangélium hirdetésének nélkülözhetetlen háttérszolgálatát végezték (Pálnak szállást adtak, Apollós tévedését kiigazítják). Isten elhívása azonban nem csak személyünkre, hanem szellemi, érzelmi, anyagi javainkra is kiterjed (Zákeus). És az utolsó előtti nap azon is el kellett gondolkodnunk, merjük-e Istenre bízni gyermekeink jövőjét, hisszük-e, hogy Isten őket is meg akarja és tudja szólítani (Anna, Sámuel). Legvégül az elhívás isteni perspektíváját láttuk Jézus főpapi imájában, aki az elküldött tanítványai közti egységért könyörgött.

TOJÁSOS FELTÉT

Ha mindez megvan, jöhet a lepény krémes része, a tojásos feltét: mi mindent

idesorolunk, amitől számunkra felejthetetlen ízű a nagybörzsönyi hét. A beszélgetések, annak minden fajtája: a csoportos, ahol ugyan nem mindig közeli barátok ülnek össze, de mégis őszinte és tartalmas – és sajnos nagyon rövidre szabott – órát töltünk együtt másik négy házaspárral; a spontán (főleg síró kisbabával sétáló anyukák, szemükben felcsillanó reménnyel: megyünk egyet sétálni? Hátha...), amikből aztán barátságok is születnek, a felületes kapcsolatok elmélyülhetnek. A délutáni sportalkalmak: tollasbajnokság, focikupa, meg egy számomra ismeretlen golyógurigató játék (főleg apáknak és fiaiknak). A kemencei strand (amiről a lányunk azt gondolta, hogy a medence alakjára utal), a Rizikó, és a balul sikerült családi kirándulásunk Drégelypalánkra; amiről azt hittük, hogy „itt van a közelben, hamar megjárjuk”. Hát tényleg megjártuk... Vacsora előtt negyedórával még csak a hegy lábánál voltunk. Arra már végképp nem maradt idő, hogy felmásszunk a várromhoz, ehelyett – a hegy lábánál pihenő turisták legnagyobb megrökönyödésére – letekertük az ablakot, és lefényképeztük a tájékoztatót, aztán száguldottunk vissza. Gyanítom, azóta elrettentő példaként említik az autós turistákat...

SZALONNA

És ne feledjük a pirított szalonnát a tetejéről: gyerekeinknek attól ízes a lepény, ha ők is tartalmasan töltik az időt. A nagyok Pál apostol missziói útjait tanulmányozták. Az a totókérdés volt a lányunk kedvence, amelyben el kellett döntenie, miért ment Pál apostol Máltára: A/ Üzleti útra. B/ Nászútra. C/ Missziói útra. Amikor pedig a fiam első nap betoppant a szobába pajzzsal a kezében, még Dávidra gyanakodtam, de péntekre a fiunk már felöltötte Isten minden fegyverét, még a sarut is! Ilyenkor csak ámulok, és hálás va-

gyok az ügyes kezű, ötletes, szívvel-lélekkel tanító fiataloknak és a tapasztaltabb hitoktatóknak. Az is átmelegítette a szívemet, ahogy a legkisebb gyerekeket olyan szeretettel vették körül a vigyázók, hogy nyugodtan ment minden anyuka az áhítatra.

KEMENCE

Végül a lepényt betoljuk az izzó kemencebe. Ha valaki végighallgatta esténként Pataki András Dávid magyarázatát Jakab leveléről, annak hamar melege lett. Jakab keresztyén életünket vizsgálja könyörtelen logikával: Van-e valódi hitünk? Ugyanis cselekedeteink, reményeink, aggodalmaink mind leleplezik, milyen istenképünk van. Életünkön keresztül a láthatatlan Isten válik láthatóvá. Helyt állunk-e a kísértések közt? Mert a bennünket ért próbatétel felszínre hozza valódi énünket. Nem vagyunk-e személyválogatók akár a gyülekezeten belül is? Miközben Isten a megvetettek mellé áll, és alkalmatlanokon keresztül is véghez viszi akaratát. Miként viseljük el más ember anyagi jólétét? Jakab válasza a jómódúakat és a szegényeket is helyére teszi.

Ezen a héten Isten mindent megadott, amire szükségünk volt ahhoz, hogy ne ugyanúgy jöjjünk el, mint ahogy odaérkeztünk. A sok finom összetevő, a forró kemence mind egy célt szolgált, hogy mi „jó illat legyünk az Úrban”.

Kovács László–Lázár Viktória

Fotók: D. M.

EGY CSÓNAKBAN

Közös fasori–pasaréti ifjúsági hét

Idén az ifjúsági hetet a pasaréti Sámuel ifivel tölthettük el. A hetet Pataki András Dávid és Csere Máttyás vezették. A témája ez volt: „Mit vinnél magaddal egy mentőcsónakban?”

Azt hiszem, mindkét ificsoport nevében mondhatom, hogy a téma igen elgondolkodtató volt, hiszen egyikünk sem mondhatta el magáról, hogy ő biztosan tudná, ilyen helyzetben mit tartana a legfontosabbnak. Így szinte mindenki mást vitt volna magával – legalábbis úgy tűnt, egészen a hét elejéig. A hét közepére kirajzolódott a lényeg: engedelmesség Istennek. Ez a „csomag” látszólag könnyű, mégis a legnehezebb életünk bármelyik „zsebébe” beletenni, és magunkkal vinni. Pedig az élet adta helyzetekben bizony a legnagyobb hasznát az Úrnak való engedelmes-ségnek vesszük. Hiszen egy mentőcsónak sem ér sikeresen partot kapitány nélkül, szükségünk van irányításra és vezetésre. Életünk egyik legnagyobb harca elengedni a magunk alkotta ötleteket, megoldásokat, amelyekkel mindig be akarunk segíteni a mi Urunknak, és inkább Őrá hallgatni.

A hét minden estjén részünk lehetett egy-egy csodálatos bizonyágtételben, amit felváltva pasaréti és fasori testvéreink tettek. Szinte mindenki az engedelmesség harcáról

beszélt, illetve arról, hogy mennyire más döntéseket tud hozni egy hívő ember. Természetesen a héten bővelkedhettünk a jobbnál jobb programokban. Lux Andris túrára vezetett bennünket, amit gyönyörű időben tehattünk meg, úti célunk a Vörös-kő volt. Számháborúztunk is, amit tényleg teljes átéléssel játszott mindkét csapat, mindegyikünkől kibújt a kalandor, és a végsőikig harcolt a győzelemért. Persze nem múlhatott el nap foci nélkül, a meccsek nyomai mindkét ifi tagjain meglátszódtak...

A hét legemlékezetesebb játéka mégis az volt, amikor négy ív levélpapírból és öt szívószálból kellett egy olyan erődítményt felépíteni, amelyre ha egy méter magasról ráejtünk egy tojást, az nem törik el. Minden csapat szinte tökéletes leleményességgel oldotta meg a feladatot, hiszen csak egy tojás tört el – biztos már eleve repedt volt...

A hetet táborúzzal zártuk, amiben – azt hiszem – Salamon segédkezett a legtöbbet, hiszen ő volt az, aki a legnagyobb kedvvel dolgozott azon, hogy a tűz el ne aludjon.

Mindannyiunk nevében elmondhatom, hogy élményekben gazdag hetet tölthettünk el együtt a pasaréti testvéreinkkel, és remélem, hogy lesz folytatás!

Kovács Ivett

Honismereti tábor Kőszegen

Az idén már kilencedik alkalommal gyűlt egybe a kárpát-medencei református ifjúság egy kis csapata Mezey Tibor lelkipásztor vezetésével, ezúttal Kőszegen. Július 27-én Veres János kőszegi lelkipásztornak a Győzelmes jelről, a Keresztről szóló áhítatával kezdődött el a vendégjárásunk. A reggelek „túrával” indultak, mint ahogy a tábor Igéje hívott: *„Szemeimet a hegyekre emelem, mert onnan jó az én segítségem”*. Ezeket a „túrákat” Unger Károly vezette. Izgalmas utakat tettünk az Ararát, Mórija, Refidim, az Olajfák hegye, a Kármel és a csúcsok csúcsa, a Golgota bebarangolásával. Utána naponta elindult a tábor népe, hogy bejárja a környéket. Kalauzunk a másik vendéglátónk, Gódor József volt. A nap lementével a tábor visszatért Kőszegre Alsóórról, Szombathelyről, Bécsből, Sopronból, Sárvárról, hogy a helyi gyülekezettel együtt hallgassa Istenünk Igéjét, ami győzelmek sorát adta elénk. Estéről-estére

egy-egy győzelem volt a téma: győzött az „élet”, a „hit”, az „ima”, a „hűség”, az „elhívott” és a „szeretet”. Az előadásokat követő vacsorák után pedig még mindig programok jöttek, táplálva a lelket is. Ezek közül is kiemelkedik dr. Keveházy Laci bácsi estéje, amikor is megtudtuk, hogy a magyar reformáció egy soproni borozóból indult el megújítani a magyarság hitéletét...

Elrohant a hét. Újra vasárnap lett, és Mezey Tibor lelkipásztor testvérünk igehirdetésére gyűltünk össze a gyönyörű kőszegi kis református templomban, hogy megtudjuk: „a Kereszt értelme: Krisztus”. Mint az egész hét értelme is az Ő közelsége volt, amint azt a csoport lelki vezetője is hangsúlyozta.

Így voltunk mi Istennek a vendégei egy héten át Kőszegen, és hátalatt szívvel fordulunk az Úrhoz, bízva kegyelmében, hogy jövőre újra összegyűlhetünk Őt dicsérni.

Jeszenszky Róbert, tábor gondnok

Keresztyén tanítások és imádságok

Szikszai György, az imakönyvíró lelkipásztor emlékezete

Hogyan kerülhetek közelebb Istenhez? – olvashatjuk a gyermekek hittanoktatási bizonyítványa hátoldalán, és olvashatjuk a választ is: 1. imádkozom, 2. olvasom a Bibliát, 3. elgondolkodom azon, amit olvastam, 4. megcselekszem örömmel, amit megértettem belőle, 5. eljárak a gyülekezetbe. A keresztyén ember életének egymástól elválaszthatatlan mozzanatait fogalmazza meg ez az öt pont.

A Szentírás tanulmányozása és a könyörgés magányosan és közösségekben egyaránt gyakorolható. A Biblia olvasásához – Isten nagy kegyelme folytán – hozzásegítették a gyülekezet tagjait azok, akik a 16. században lefordították magyar nyelvre. Ezt követően pedig mindig voltak olyan imádkozó és szépen írni tudó emberek, akik imakönyveket írtak – közönséges használatra. A rendszeresen imádkozó hívek szívesen vették azok segítségét, akik szívük érzéseit jobban ki tudták fejezni, mint ők maguk. Az imádságos könyvek sorában a legnépszerűbb, a legtöbbet forgatott és a legtöbb kiadást megért imakönyvet Szikszai György írta Keresztyéni tanítások és imádságok címmel.

Szikszai György (1738–1803) oly korban élt, amelyben a francia forradalom eszméi alapjaiban rendítették meg az emberek gondolkodását. Az istenfélelem helyét az istentagadás, az evangéliumi hitigazságok helyét az észuralom foglalta el. Szikszai felismerte a veszélyt, amely az egyházat fenyegette. Minden eszközzel – élő szóval, írásaival – védte a tiszta református hitet. Erőtéljes, biblikus igehirdetéseivel gátat tudott vetni a hivalkodó divatos eszméknek.

Szikszai György Békésen született. Tanulmányait otthon kezdte, majd a hódmező-

vásárhelyi latiniskolába került. Édesapja innen a nagy hírű Debreceni Kollégiumba íratta be. Mindvégig jól tanult, de nehezen tudott beilleszkedni. Egy konfliktushelyzetből Isten hosszan tartó, nagy belső vívódások útján hozta ki. Új szívet adott neki. Ennek nyomán az addig indulatos, sokszor fékezhetetlen fiú csendes, szorgalmas ifjúvá vált; a legjobbak közé küzdötte fel magát. Később, 1763-ban a bázeli egyetemre iratkozott be, ahol nagy hatást gyakorolt reá az ifjúság körében kibontakozó lelki ébredés. Két évig az utrechti egyetemen gyarapította ismereteit.

A hazatérő tudós lelkész 1765-ben a makói gyülekezetben kezdte meg szolgáltatást. Első feladatának azt tekintette, hogy a göngyölegéssárral tapasztott sövénytemplom helyett szilárd kőtemplomot építsen. Ám egy áldatlan gyülekezeti viszálykodás miatt 1783-ban el kellett hagynia makói lelkészi állását. „Tudja az Úr, hogy mely nagy hálátlansággal fizettek a makóiak – írta később –, holott évtizedeken keresztül egyéb sem vezetett, mint a makóiak boldogulásának munkálása.” Nem távozott el ugyan a városból, de a lelkészlakásból nyolc gyermekével a saját házába költözött. Ügye sokáig elhúzódott, de végül is az egyházi bíróság minden vád alól fölmentette – vádlóit pedig becsukatta. Két esztendeig magányban élt, de nem tétlenségben. Ennek a bensőséges imaidőszaknak lett a gyümölcse az az imakönyv, amely sok embernek adott később vigasztalást, útmutatást. „Midőn élő nyelvvel nem lehetett, írás által igyekeztem hasznossá lenni az Isten dicsőítésére, és keresztyén felebarátainknak a lelkiekben lehető építésére... ennél jobb, szebb és hasznosabb munkában nem fogla-

latoskodhattam” – így vallott könyve előszavában. Szikszai Györgyöt az imádságkönyve megjelenésének évében, 1785-ben a debreceniek meghívták lelképásztornak. Legfontosabb dolga itt is a presbitérium megszervezése és a gyülekezeti élet fellendítése volt. Könyvei és ékesszólása révén országos hírnévre tett szert; lelkésztársai is nagyra becsülték, és esperessé, majd a budai zsinat tagjává választották.

Több könyvet írt, 1789-ben Pozsonyban jelent meg a Mártírok oszlopa című munkája. Ez a könyv népszerű formában voltaképpen hitépítő írások gyűjteménye, amely mindmáig aktuális üzenetek hordozója. A Keresztyéni tanítások és imádságok című könyvének előszavában így jelölte meg munkálkodásának célját: „egyedül az Isten dicsősége és az én együgyű keresztyén atyámfiaim lelki épülése”. Amint a címéből kiderül, nem csak imádságok, hanem tanítások is vannak ebben a közel hétszáz oldalas

könyvben. Úgy szerkesztette meg azt a szerző, hogy az év minden napjára, ünnepeire és különböző élethelyzeteire mindenki megtalálja abban a szükséges alkalmi tanításokat és imádságokat; így a szülő, az ifjú, a hajadon, az iskolai tanító, az ügyvéd, az orvos, a katona, a kalmár, a mesterember, a földműves. Imádkozni segíti ez a könyv a házasságra indulókat, a szülés előtt álló asszonyt, a beteget, a halálra készülőt. Református egyházunkban nemzedékről nemzedékre szállt, családok adták kézzől kézre ezt az imakönyvet – amit nemes egyszerűséggel így neveznek: „az öreg Szikszai”.

A keresztyén embernek imádkozni kell – írta Szikszai, de maga az Úr Jézus is biztat erre, sőt tanít minket imádkozni. Az imádság áldásokat adó beszélő viszony – Jézus Krisztus által – az örökkévaló és mindig, mindenütt jelenvaló Istennel. Tanuljunk meg élni az imádság lehetőségével és ajándékával!

Összegyűjtötte: Dévai-Józsa Gábor

Miként imádkozunk?

„Hogy pedig a te imádságod Isten előtt kedves legyen és Ő meghallgassa, szükséges, hogy jól imádkozz, azaz:

- 1. Figyelmesen imádkozz. Ami úgy történik, ha elmédben is azt forgatod, amit száddal mondasz.*
- 2. Mélységes alázatossággal imádkozz. Mikor egy féreg, egy kárhózatot érdemlő bűnös a felleges és dicsőséges Istenhez járul.*
- 3. Buzgón imádkozz, azaz szíved teljes gerjedezésével, gyönyörűségével, belső szent megindulással.*
- 4. Bizalommal imádkozz, azaz, mikor imádkozol, ne úgy gondold az Istenre, mint valamilyen kegyetlen kemény úrra, hanem mint irgalmas jótevő atyádra.*
- 5. Tiszta szívből imádkozz, azaz, minden bűn és minden gonosz indulat hatalma alól szabad légy.*
- 6. Állhatatosan imádkozz, azaz ebben a szent munkában meg ne restülsz, meg ne változz.*
- 7. A Jézus Krisztusban való hitből imádkozz, mert Jézus Krisztus nélkül Isten ellenségei vagyunk és minden tiszteletünkkel együtt utálatosak.*
- 8. Végül: imádkozz, hogy jól imádkozhass. Kérd az Istent, hogy Szentlelke által tegyen téged mindinkább alkalmassá ennek a szükséges nagy kötelességnek a gyakorlására, tegye azt neked egyre kedvesebbé és gyönyörűségebbé...”*

(Részletek Szikszai György imádságos könyvéből)

FAZEKASTÁBOR

Isten kegyelméből a hatodik évet zárta a fazekas szakkörünk. Ebben az évben is bizonyosodott, hogy áldás van a munkánkon. Iskolai szünetek, hétvégi családi programok, betegségek sokszor távol tartották a gyerekeket. A szakkört rendszeresen látogató gyerekek száma 20-25 fő. Törzstagjaink már hat éve dolgoznak velünk, s az ő tudásuk húzóerő a kisebbek számára is.

Június utolsó hetében tíz gyerekkel vet-tük birtokba „műhelyünket” öt napon keresztül. Szokásunk szerint minden napot hála-adással, az Igétől indítottunk. Családi áhítatos könyvünket hoztam el tágabb „családomba”, és a mi Urunk minden napra útmutatást adott nekünk. A csoport összetételét figyelembe véve sokféle feladattal készültem. A falat „kitapétáztam” rajzokkal, képekkel, amelyek segítettek a gyerekeknek felidézni a formát, díszítményt vagy éppen állatok alakját. Soha nem éltem át még ilyen intenzíven a közösen végzett munka örömét, és az alkotási folyamat csodálatos feszültségét.

Egész kis csoport alakult állatok mintázására. A lovacsákak gyönyörű házakat, agyagból épített istállókat is kaptak. Öröm volt nézni, ahogy nap-nap után órákon keresztül simogatták-mintázták kis állataikat.

Egyik törzstagunk az elmélyült munkájáról híres. Számára külön munkadarabokat javasoltam. Jó emberismerőnek bizonyultam, mert négy napon keresztül mintáztott egy hatalmas gyertyamártó edényt. Két szakkörösünk egyedi stílusa és kísérletező kedve szerint minden alkotási módot kipróbált, amit csak lehetett, és sok érdekes alkotással örvendeztettek meg bennünket.

Egész családi portrészorozat is született, amelyekről azonban az alkotó sajátos egyéni

mosolyai-fintorai sugároznak ránk. Témának adtam történeti korok edényformáinak és díszítmódjainak újrafogalmazását, ezzel is többen próbálkoztak sikeresen. És van a csoportnak egy „fazekas lelkű” tagja is, aki csodálatos edényeket varázsolt elénk a hét folyamán a maga csendes, igényes modorában.

Szokásom annyi segítséget adni, hogy a kudarcot elkerüljük, senki se veszítse el a kedvét, hiszen a korongozás nehéz munka, testi erőt, mozgás- és gondolkodásbeli koordinációt igényel. Két 14 évesünk rendelkezett az önálló korongozni tudás képességével, de a többiek is szépen fejlődnek saját koruknak és adottságaiknak megfelelően.

Összeszoktunk, ismerjük, segítjük egymást. Örömet ad nekünk a közös munka. Befogadjuk és a közös munka által tanítjuk a kisebb-nagyobb újonnan érkezőket. Sok jó beszélgetésre ad módot az alkotás légköre Isten teremtett világáról, abban a mi helyünkről, alázatról, kitartásról, pontosságról, türelemről.

Az utolsó napon arról beszéltem nekik, hogy milyen csodálatos szabadságot adott nekünk Isten az Ő teremtett világában. Arcunk verejtékével kell ugyan munkálkodnunk, de ha figyelünk azokra a táalentumokra, amelyeket egyen-egyenként ajándékol kaptunk, örömmünk is telhet a munkában, alkotással is válhat. Nem tudunk úgy teremteni, mint Isten, hogy egyetlen szavunkra élet költözzön a holt anyagba, mégis azt a lehetőséget adta a számunkra, hogy a mi töredékes alkotásainkon valami visszatükröződhet abból a lélekből, amit Ő adott nekünk Szent Lelkéből.

„Álljatok meg tehát abban a szabadságban, amelyre Krisztus elhívott bennünket.”
(Gal 5,1) Úgy legyen!

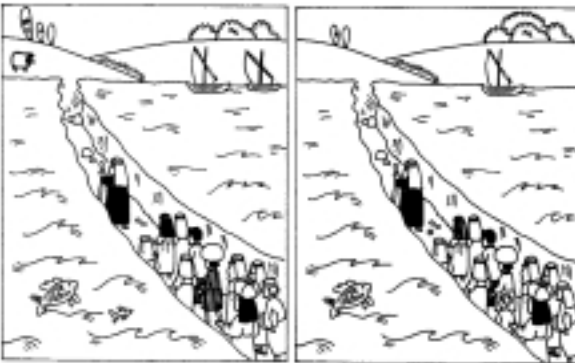
Martinecz Márta

Kedves Gyerekek!

Bizonyára ti tudjátok, hogy most volt a pekingi olimpia, előtte nem sokkal pedig a foci-Eb. Talán sok eseményét, meccsét ti magatok is néztétek, és izgulatok, szurkoltatok a felnőttekkel együtt. A mostani gyerekoldal is a sporttal foglalkozik, mert a Bibliában is meg lehet találni néhány sportágat – még ha nem is olyan formában, ahogyan azt ma űzik.

Jó szórakozást kívánok a feladatokhoz: *Zsó néni*

1. A kis Mózes az úszás speciális formáját űzi a képen. Segíts a fáraó lányának a nádlabirintusban eljutni Mózesig! (Ahol a nádlevelek összeérnek, ott nem lehet áthaladni.)

2. A zsidók is „távgyaloglók” voltak, amikor 40 éven keresztül a pusztában vándoroltak Mózes vezetésével. A képen ennek „rajtját” látjátok, amikor átkeltek a Vörös-tengeren. Hány különbséget tudsz megtalálni a két kép között?

3. Írd a képekhez az alábbi bibliai szereplők közül annak a nevét, aki a képen látható sportot űzi, Jákób (1Móz 32), Sámson (Bír 16), Saul, Dávid (mindkettő az 1Sám 19-ben), Zákeus (Lk 19) és Pál (Ap csel 27).

November 2-án, vasárnap de. 10 óraker
Örökélet vasárnapi istentiszteletet tartunk,
melyen az elmúlt évben elhunyt testvéreinkről
emlékezünk meg szereteteikkel együtt.

HANGVERSENYEK, ZENÉS ÁHÍTATOK

A VÁROSLIGETI
FASORI REFORMÁTUS TEMPLOMBAN

Szeptember 7. vasárnap, 17 óra
Négy fejezet a Zsoltárok könyvéből

Október 5. vasárnap, 17 óra
**Erkel Ferenc vegyes kar
és a Psalterium Hungaricum kórus**

Október 18. szombat, 18 óra
Kovalszki Mária zongorakoncertje

November 2. vasárnap, 17 óra
Debreceni Kollégiumi Kántus

December 7. vasárnap, 17 óra
Orgonazene ádventben

Felnőtt konfirmációi bibliai tanfolyam:

október elejétől március végéig
keddenként du. 6 órától.

Jelentkezés a lelkesi hivatalban.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Férfi bibliaóra** minden hónap első keddjén
du. 6 óraker
- **Pároskör** minden hónap harmadik péntekjén
du. 6–8 óráig, gyermekmegőrzéssel
- **Baba-mama-kör** minden hónap első csütörtökjén
de. 1/2 10–1/2 12 óráig, gyermekmegőrzéssel.
- **Fiatalasszony- és Anyakör** minden hónap 2.
és 4. péntekjén du. 1/2 7-től 8 óráig, gyermekmegőrzéssel.
- **Női kör** minden hónap második szombatján
du. 4–6 óráig.
- **Skót Misszió** (VI. ker., Vörösmarty u. 51.)
vasárnap de. 9 óraker istentisztelet,
szerdán du. 4 óraker bibliaóra

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: istentisztelet gyermekek-
nek 4 korcsoportban:
1. csoport 3–4 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–III. osztály,
4. csoport IV–VI. osztály
Gyermekmegőrző szolgálat:
0–3 évesek

Kedd de. 10 óra: bibliaóra
Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 1/2 7 óra: TIMÓTEUS ifjúsági
bibliaóra (20 éves kortól)

Csütörtök du. 4 óra: gyülekezeti bibliaóra
du. 1/2 6 óra: PICIFI ifjúsági biblia-
óra (középiskolás korosztálynak)

Péntek du. 4 óra: új ifi bibliaórája
(14–15 évesek)
du 1/2 7 óra: felnőtt ifjúsági bibliaóra

Zenés áhítat

minden hónap első vasárnapján du. 5 óraker

Minden hónap harmadik vasárnapján

du. 6 óraker ifjúsági istentisztelet

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák hétköznap korcsoportok szerint

Kulturális Örökség Napjai a Fasorban:

nyitott templom idegenvezetéssel
szeptember 20-án szombat 10–14 óráig,
11 óraker

Pálúr János orgonakoncertjével;
szeptember 21-én vasárnap 12–17 óráig,
16 óraker

Kovalszki Mária zongorakoncertjével

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest Fasori Református Egyházközség
időszakos kiadványa.

Felelős szerkesztő: Devich Márton

1071 Budapest, Városligeti fasor 7.

Tel.: 342-7311

e-mail: hivatal@fasor.hu • weboldal: www.fasor.hu